

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Goed nieuws. Wat knap je daar van op.

Als iemand je iets vertelt dat gewoon echt goed nieuws is.

Dat er een baby is geboren, dat de scan schoon is, dat je bent aangenomen bij een nieuwe baan. Zulke berichten steken een lichtje aan. Ze brengen vanzelf een glimlach op je gezicht.

En wat kun je ernaar verlangen, een beetje goed nieuws, iets om je aan vast te houden, zeker in deze tijd, nu zoveel ander nieuws ons dagelijks om de oren vliegt.

Volgens Marcus is het verhaal van Jezus zó te omschrijven.

Als goed nieuws, evangelie in het Grieks.

Gelijk in vers 1 zegt Marcus al: Het begin van het goede nieuws van Jezus Christus. En dan verderop klinkt het nog twee keer:

Jezus begon goed nieuws te verkondigen. Hij zei: Kom tot inkeer en vertrouw dit goede nieuws. Zo begint Jezus zijn werk.

De aanleiding is er niet naar.

Johannes de Doper is net gevangen genomen. Opgepakt vanwege zijn boodschap over een andere wereld en zijn oproep om anders te leven.

En juist dan begint Jezus te spreken over goed nieuws.

Of beter: Hij begint te verkondigen.

Daarmee wordt niet bedoeld dat hij stond te preken in een kerk, zoals ik vanmorgen, maar dat hij leek op een heraut: een speciaal soort soldaat, die naar het dorpsplein liep, daar op een of andere manier de aandacht trok en het woord nam, om dan een boodschap van de heersers te brengen.

Meestal gaat zo'n herauten aan het leger vooruit, met de boodschap: Mijn meester komt eraan, bereid je voor, want als hij komt, dan zal hij dit land innemen en alles onderwerpen.

Op zo'n heraut lijkt Jezus. En ja, ook Hij verkondigt een boodschap van een ander Rijk, een andere macht. Niet een rijk van mensen, maar het Koninkrijk van God. Dát rijk, zegt Jezus, dat is dichtbij.

Voor ons klinkt het misschien als een raadselachtige boodschap, het Koninkrijk van God, maar zijn volksgenoten dachten ongetwijfeld meteen aan de Messias, die komen zou om een Rijk van God te stichten.

Hoe dat rijk er precies uit zou zien, dat wisten ze misschien niet, maar er waren genoeg visioenen: het zou een rijk zijn zonder geweld en zonder wapens, er zou vrede zijn, zelfs onder de dieren, en niemand was meer arm of had honger. Ziekte bestond niet meer en tranen, die hoorden bij het verleden.

Ja, visioenen waren er genoeg.

De mensen begrijpen best waar Jezus over spreekt. Maar dichtbij?

Dat Rijk van God dichtbij? Dat is moeilijk te geloven.

Is Johannes niet net gevangen genomen?

Wordt het land niet door Romeinen overheerst?

Is er geen oorlog en honger - overal?

Wordt ook ons land niet door haat en vijandschap geplaagd, wordt de wereld niet door angsten geregeerd?

Toch verkondigt Jezus zijn boodschap:

Het koninkrijk van God is dichtbij.

Kom tot inkeer en vertrouw dit goede nieuws.

Onwillekeurig wekt die boodschap toch verlangen. Ja, het is onvoorstelbaar misschien, maar zou je het niet willen? Dat het Koninkrijk van God dichtbij was? Zou je er niet bij willen zijn als het kwam?

Zo gaat het in ieder geval wel met de vissers bij het meer van Galilea.

Als Jezus ze roept: Kom, volg mij – dan reageren ze meteen.

Ze laten alles achter: hun netten, de boten, hun vader, de collega's.

Ze bedenken zich geen moment, maar staan op en gaan met Jezus mee.

Waarom ze dat doen, staat er niet bij.

Hebben ze iets gezien in de houding van Jezus, iets dat hen aansprak en vertrouwen gaf? Hebben ze in zijn roep iets gehoord van God zelf?

Of hebben ze een verlangen gevoeld, dat ze zelf niet goed konden begrijpen, maar dat hen toch in beweging zette?

Ook voor ons is het vaak niet duidelijk waarom we leerling van Jezus geworden zijn.

Misschien zijn we met God opgegroeid, kennen we Zijn roep al heel ons leven. Misschien zijn we afgedwaald, maar voelen we van een afstand toch nog iets van dat verlangen.

Misschien zijn we later met het geloof in aanraking gekomen en heeft het ons op de een of andere manier geraakt, meegetrokken.

Hoe het precies kwam dat wij uit onze boot kwamen, maakt niet zoveel uit.

Jezus riep. Hij nodigde ons uit om met Hem mee te gaan. En hier zijn wij.

Na de leerlingen verkondigt Jezus Gods Rijk ook andere mensen.

Op sabbat in de synagoge van Kapernaum. Maar dan slaat de vlam in de pan.

Een man met een onreine geest staat op en begint te schreeuwen.

Wat moet je hier, Jezus van Nazaret? Wat hebben wij met jou te maken?

Na de vissers is deze man de volgende hoorder van Jezus.

Een man met een onreine geest.

Daarbij kun je denken aan verschillende dingen.

In de tijd van Jezus werden veel ziekten toegeschreven aan een kwade geest, een paar hoofdstukken verderop gaat het bijvoorbeeld over een jongen met verschijnselen die aan epilepsie doen denken. Ook verminkingen en handicaps, als blindheid en doofheid, werden gezien als tekenen van een kwade macht. Zo denken wij daar niet meer over, al zien ook wij de vernietigende duivelse kracht die in ziekte schuil gaat. Hoe ziekte je kan overnemen, en alles gaat bepalen.

En ook bij een ander soort onreine geest kunnen we ons wel iets voorstellen.

Een geest die vat op je krijgt. Wat is er in hem gevaren, zeggen we dan, als iemand iets onbegrijpelijks doet.

Als iemand te ver gaat bij demonstraties. Met stenen begint te gooien of erger.

Als iemand op internet bedreigingen uit, die steeds maar erger worden.

Maar ook als je iemand ineens hoort uithalen, zomaar, bij jou aan de keukentafel of waar ook, naar homo's of moslims, of linkse politici of wie ook.

Dat je schrikt, terugdeinst. He?

Wat is er in hem gevaren? denk je dan.

Een onreine geest die vat op je krijgt.

Daarvan zien we er in onze dagen eigenlijk best veel.

Mensen die meelopen met een sterke leider, die zich laten meeslepen in haat, of in de ban komen van wilde complotten.

Maar ook: mensen die overheerst worden door angst, door jaloezie, die alles doordringt, door moedeloosheid, of door schuldgevoel.

Zulke onreine geesten hebben de neiging al het andere te verdrijven en alle plek in te nemen. Ook voor Jezus laten ze geen ruimte.

Mooi hoor, het Koninkrijk van God, maar ik moet aan mezelf denken. Als je niet voor jezelf zorgt, doet niemand anders het. En onze wereld heeft sturing nodig. Geen soft gedoe. Zachte krachten,, houd op zeg. Kijk eens hoe hard de harde krachten zijn.

Of: Prachtig, dat goede nieuws van Jezus, maar ik zie er maar weinig van. Ik wil me er wel naar uitstrekken, maar zijn licht gaat onder in het donker. Elke keer als ik me overgeef, het verwacht van hem, dan is er toch weer een onreine geest die alles verstoort.

Of: Geweldig, de woorden van Jezus. Leerling in dat koninkrijk, het lijkt me geweldig, maar ik weet gewoon niet hoe. Ik heb mijn handen zo vol, met werk en gezin, ik blijf amper overeind. Moet ik dan ook nog iets voor Jezus doen?

Zo zit ons hoofd vol met boze gedachten.

Die je door elkaar schudden en je in de war brengen.

Jezus volgen? Is dat wel iets voor mij?

Ik ben geen visser, die alles achterliet.

Ik ben geen heilige, die steeds maar goed doet.

Ik weet niet of ik dat waar kan maken, ik weet niet eens of ik dat wel wil.

Het kan ons gaan als in dat lied:

Waarom moest ik Uw stem verstaan, waarom Heer moet ik tot U gaan zo ongekende paden? Waarom bracht Gij die onrust mij in 't bloed? Is dat genade? Gij maakt mij steeds meer vreemdeling, ontvreemdt Ge mij dan ding voor ding al 't oude en vertrouwde? O blinde schrik, mijn God mag ik niet eens mijzelf behouden?

Gek is dat. Zo kan het goede nieuws van Jezus verworden tot iets heel anders.
Tot slecht nieuws.

Een taak die je moet volbrengen,
Een norm waar je niet aan voldoet,
Een oordeel waar je bang voor bent.

Die man in Kapernaum schreeuwt:
Wat heb ik met jou te maken, Jezus van Nazaret?
Wat is er tussen U en mij?
Wat heb ik eigenlijk met U?
Ik weet het wel. U bent de Heilige van God.
Maar als U dat bent, wat zegt dat dan over mij?
Moet ik ook heilig zijn, als Uw leerling?
Maar heilig, ... dat ben ik niet.
Dat ben ik zeker niet.
Maar wat moet U dan met mij?
Bent u soms gekomen om mij te vernietigen?

Herkent u dat?

Jezus is niet onder de indruk van zulke gedachten.
Hij laat zich niet zomaar weggagen. Ook niet door die man in de synagoge.
De leerlingen hebben misschien wel een stapje naar achteren gedaan, maar Jezus doet dat niet. Hij stapt naar voren.
Zwijg, zegt Hij.
Het staat er met een heel krachtig woord. Een woord waar muilkorf in zit. Zoals je een agressieve hond muilkorft, zo legt Jezus die onreine geest het zwijgen op. Net zoals Hij dat later bij de storm zal doen. Met precies diezelfde woorden.
Zwijg. Wees stil.
En het wordt volkomen stil.

De mensen zijn verbijsterd. Ze stoten elkaar aan. Wat is dit?
Een nieuwe leer met groot gezag.

Jezus boodschap van Gods Koninkrijk, dat zijn niet zomaar woorden. Dromen van een mooie toekomst, een visioen van ooit, van daar en dan.

Nee, Jezus boodschap is méér dan dat. Het is een leer met groot gezag.

Een leer met potentie, met de sterke belofte dat het waar wordt, met macht. Niet het soort macht-uit-jezelf, omdat jij zo sterk bent, maar macht, die je gekregen hebt. Van iemand anders die sterker is dan jij.

De mensen zien, ze begrijpen, dat Jezus niet spreekt namens zichzelf, en ook niet als een van hen, maar dat Hij spreekt als iemand van de andere kant.

Iemand die niet – net als hen naar dat Rijk verlangt – maar iemand die uit dat Rijk van God naar hen toekomt.

Iemand die lijkt op een heraut,
die de stad binnen gaat en op het stadsplein uitroept:
Bekeer je, want de Koning komt eraan.

Zijn Koninkrijk komt, het is al heel dichtbij.

Zo dichtbij, dat als je bij Mij komt,
dicht bij Mij, achter Mij, in mijn schaduw,
dan zie je dat Rijk al gebeuren.

Ik ben sterker dan onreine geesten,
ook die van jou.

Ik bén de Heilige van God,
maar Ik ben niet gekomen om jou te vernietigen,
maar om je mee te nemen.

Dus: kom, doe je ogen open
en vertrouw dit goede nieuws.

Amen